

Anatol Meszinov

## Annak, akinek

Ha kinézek az ablakon, látom az óceánt. A hullámok nyugodt ritmussal felsorakoznak. A partra érve szelíden bomlanak szét. Nem tudom, mennyi ideig állok ott, az ablak mögött. „Négy mondat” — gondolom, de csak az ötödik a valóság. A víz parányi csöppjei végigkarmolják bőrömet, nyomukban véredek, táguló orrcimpák. Mene-külésem pontos útvonalát megálmodom. Már nem lehetek messze. A nap a szemem mélyére világít, és érzem talpamon a homokszemcsék vágyakozó forróságát. Szé-gyenérzetem lesz, mintha meztelen volnék. A barlang résnyi bejárata előtt fogok megnyugodni. A sötétségből enyhén áramló nyirkos levegő. Halcsontliliom. A mész-kő, amint magára vetkőzik. A lábnyomokat teknőcök emésztik meg. Megjédek — utána szikra pattan. (Visszaéléskamra?) Itt már idő sincsen. --- Most itt vagyok -----  
----- Csak angyalokkal fogok társalogni.